

РЕШЕНИЕ

№ 1991

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав,
в публично заседание на 05.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **5494** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на „СИРИУС СЕКЮРИТИ“ ООД представлявано от управителя А. Н. чрез пълномощник, срещу решение № 1040-21-304/16.05.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С.-град, в частта с което е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21- 01316328\02.03.2023 г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО. Жалбоподателят обосновава, че оспореният акт е лишен от материално основание, тъй като задълженията за осигурителни вноски за периода май и юни 2022г. са платени. Обосновава се, че административният орган не различава хипотезите на внесени осигурителни вноски и погасени задължения за осигурителни вноски. В хода по същество се застъпва становище, че съдът следва да отмени акта и респ. разпореждането в съответната част, тъй като по делото е безспорно установено, че към момента на приключване на устните състезания задълженията за осигурителните вноски са били погасени от дружеството, макар и след издаване на оспореното решение. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуален представител оспорва основателността на жалбата и прави искане същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски по делото.

След преценка на събраните по делото доказателства, АССГ, трето отделение, петнадесети състав, приема от фактическа страна за установено следното:

Не е спорно обстоятелство по делото, че „СИРИУС СЕКЮРИТИ” ООД в качеството на работодател за периода от 01.10.2021 г. до 30.06.2022 г. вкл. е получило средства за запазване на заетостта след периода на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и извънредната епидемична обстановка, обявена с Решение № 325 и удължена с Решение № 378 на Министерския съвет от 2020 г. по реда на ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 151 на МС от 3.07.2020 г. Получените средства конкретно за м. май и юни 2022г. са съответно 52 194лв. и 50 392.24лв.

С писмо вх. 1029-21-1946#7/27.09.2022 г. в ТП на НОИ С. - град е постъпила информация от ТД на НАП - С., Дирекция „СДО”, че трудовите възнаграждения на работниците и служителите в дружеството жалбоподател са изплатени, но дължимите осигурителни вноски за периода от 01.10.2021 г. до 30.04.2022 г. вкл. не са внесени изцяло за всеки един от периодите.

С писмо изх. № 1029-21-1946#8/ 05.10.2022 г. връчено на 14.10.2022 г. на А. И. Н., управител на „СИРИУС СЕКЮРИТИ” ООД, е отправена покана до осигурителя за възстановяване в 14-дневен срок на изплатените средства за запазване на заетостта с съответни периоди в общ размер на 474 886.27 лв., от които за м. май и юни 2022г. са съответно 52 194лв. и 50 392.24лв.

С писмо вх. № 1029-21-1946#12/17.11.2022г. работодателят „СИРИУС СЕКЮРИТИ” ООД е оспорил констатацията, че осигурителните вноски не са внесени. Въвежда се твърдение, че внесените суми по сметка на НАП са разпределени по бюджети и фондове принудително от публичен изпълнител по изпълнително дело №[ЕИК]/2019г. по негово усмотрение и нареждане.

По повод на тези твърдения директорът на ТП на НОИ е изискал допълнителна информация от ТД на НАП – С.. В отговор е получено писмо, в което се сочи, че към 13.01.2023г. сумите за осигурителни вноски, постъпили по ДОС на дружеството са разпределени „изцяло и коректно, вкл. за период м. 10.2021г. – м. 06.2022г.“

Приложена е и справка. От справката се установява, че е налице непогасено задължение за осигурителни вноски за м. май 2022г. в размер на 29385.14лв. главница и лихва към 13.01.2023г. в размер на 1647.69лв. (общо 31032.83лв.) и за м. юни в размер на 29318.37лв. главница и лихва към 13.01.2023г. в размер на 1415.9лв. (общо 30734.27лв.)

На 09.02.2023г. 22.06.2022г. е издаден ревизионен акт за начет № РМ-5-21-01151632 от контролен орган при ТП на НОИ спрямо „СИРИУС СЕКЮРИТИ” ООД за сумата в общ размер на 318 606.45лв. главница и 22 482.92лв. лихви. Главницата представлява размера на средствата, предоставени на дружеството по ПМС № 151/2020г. за периодите от 01.2022г. до 06.2022г. Актът е съобщен на дружеството на 09.02.2023г.

Актът за начет е мотивиран с обстоятелството, че дружеството не е внесло изцяло дължимите осигурителни вноски за периода от 01.2022г. до 06.2022г., с което е нарушено законодателството по прилагането на ПМС № 151/2020г., поради което и на основание чл. 10, ал.1 във връзка с чл.2, ал.1 от ПМС № 151/2020г. изплатените средства за запазване на заетостта за периода от м. 01. До 06.2022г. подлежат на възстановяване от работодателя във фонд „Безработица“ на ДОО.

С Разпореждане № РЖ-5-21-01316328\02.03.2023г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО, е разпоредено на дружеството да внесе сумата по ревизионния акт за начет, а именно 318 606.45лв. главница и 22 482.92лв. лихви. Посочено е, че върху главницата се дължи лихва в размер на 113 от КСО до окончателното ѝ внасяне.

Разпореждането е оспорено по административен ред. Преди да се произнесе, директорът на ТП на НОИ е изискал отново информация от ТД на НАП за платените осигурителни вноски от дружеството за процесните периоди. В отговор е получено писмо със следната информация: За публичните задължения на дружеството има образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2019г. Сумите за осигурителни вноски, постъпили по ДОС на дружеството, са разпределени „изцяло и коректно, вкл. за период м. 01.2022г. – м. 06.2022г.“ От приложената справка, актуална към 24.04.2023г. се установява, че дружеството има задължения за периодите май и юни 2022г. в размер съответно в размер от: 13975.31лв. главница и 2 507.76лв. лихва за м. 05. и 29318.37лв. главница и 2355.17лв. лихва за м. 06.2022г., а задълженията за главниците

за януари, февруари, март, април са погасени.

С решение № 1040-21-304 от 16.05.2023г. на директора на ТП на НОИ е отменено разпореждане № РЖ-5-21-01316328\02.03.2023г. в частта, с която е разпоредено внасяне на сумата по ревизионния акт за начет за периода 01. – 04.2022г. и разпореждането е потвърдено в останалата му част – в частта за периода м.05.2022г. и м. 06.2022г., за сумата от 108 666.57лв., от които 102 586.24лв. главници и 6080.33лв. лихви.

Решението е съобщено на 19.05.2023г. Същото, в частта, с която разпореждането е потвърдено, е обжалвано по съдебен ред чрез подадена на 02.06.2023г. жалба.

Във връзка със спорните по делото обстоятелствата – дали и кога е платено/внесено/погасено задължението за осигурителни вноски на дружеството работодател за периодите м.05. и 06. 2023г., по делото е изслушано заключение на вещо лице, от което се установява следното:

Задълженията за осигурителни вноски към фонд ДОО на дружеството в качеството му на работодател за м. 05. и 06.2022г. са установени чрез подадени от дружеството Декларации обр. б. и са в размери на главниците както следва: 29 385.14лв. и 29318.37лв. Задълженията са погасявани на части чрез изпълнение върху вземане от трето задължено лице в периода 07.04.2023г. и 07.07.2023г. Последната част от главницата за м.5 е погасена на 10.05.2023г. , а за м. 06. – на 07.07.2023г. Заключение е обосновано и се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства и конкретно писмо с вх. № 14.02.2024г. на НАП, поради което съдът го приема изцяло. По делото не се доказва първоначално застъпваната теза от дружеството, че осигурителните вноски за м. 05. и 06. 2022г. са внасяни в срок от дружеството, но са преразпределяни за погасяване на други публични задължения.

С оглед установеното от фактическа страна, Административен съд – София град, трето отделение, петнадесети състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши проверка на обжалвания акт с оглед наведените с жалбата основания и правомощията си по чл. 168, ал.1 от АПК, прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в срока по чл. 140, ал. 1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

За да прецени законосъобразността на оспореното решение, съдът взе предвид

следното: Съгласно чл. 2 от ПМС № 151/2020г., работодателят, получил средства за запазване на заетостта по реда на постановлението, изплаща на работниците и служителите по чл. 1, ал. 1 трудово възнаграждение в размер, не по-малък от размера на осигурителния доход за октомври 2021 г., и внася дължимите осигурителни вноски за съответния месец.

Нормата на чл. 10 от постановлението регламентира, че работодател, получил средства за запазване на заетостта по реда на това постановление, за когото Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и Националната агенция за приходите съгласно своята компетентност установят, че не изпълнява задълженията си по чл. 2 или чл. 3, ал. 1, т. 5 и 6 или декларира неверни данни, възстановява в пълен размер изплатените средства на бюджета на държавното обществено осигуряване. Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и Националната агенция за приходите уведомяват Националния осигурителен институт за установените в рамките на контролната дейност обстоятелства по ал. 1, а Невъзстановените средства по ал. 1 се установяват и събират по реда на чл. 110 от Кодекса за социално осигуряване.

Разпоредбата на чл. 110, ал.1 от КСО регламентира, че контролните органи на Националния осигурителен институт съставят на физическите лица, на юридическите лица и/или на осигурителите ревизионни актове за начет за причинените от тях щети на държавното обществено осигуряване от неправилно извършени осигурителни разходи, включително от неправилно удостоверяване на осигурителен стаж или осигурителен доход и от актове на медицинската експертиза, които са отменени, поради нарушаване на нормативните разпоредби при издаването им. Изрично е предвидено, че вземанията за невнесени осигурителни вноски за държавното обществено осигуряване, за допълнителното задължително пенсионно осигуряване и за неоснователно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размер на законната лихва – чл. 113, ал.1 от КСО.

Съгласно чл. 110, ал. 3 от КСО за събиране на сумите по ревизионните актове за начет длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на

поделението, издава разпореждания. Разпорежданията се издават в 14-дневен срок след изтичането на срока по ал. 2. Доколкото не е предвиден самостоятелен ред за оспорване на актовете за начет, то проверката за тяхната законосъобразност следва да се осъществи в рамките на производството по оспорване на разпореждането по чл. 110, ал. 3 от КСО. Т.е. при оспорване на разпореждането следва да се провери не само наличието на формално основание за неговото издаване, но и доколко са били налице основания за издаване на акт за начет, което в конкретния случай означава да се отговори на въпроса доколко е било налице основание да се иска от дружеството възстановяване на получените средства за м. май и юни по реда на ПМС № 151/2020г. При тази правна рамка съдът приема, че обжалваният акт е издаден от компетентен орган. Директорът на ТП на НОИ – С.-град е компетентен при оспорване по административен ред на разпорежданията, издадени от ръководителя на контрола по разходите ДОО, на основание чл. 117, ал. 1, т.2, б. „в“ от КСО. Решението е издадено в предвидената от закона форма, като е мотивирано достатъчно ясно и подробно. В хода на административното производство пред контролния орган не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

За да направи преценка на материалната законосъобразност на оспореното решение, съдът съобрази следното:

Задължението на работодателя за внасяне на дължимите осигурителни вноски за съответния месец е парично задължение, чийто срок е посочен в чл. 7, ал.1 от КСО – разпоредбата урежда, че осигурителните вноски за държавното обществено осигуряване за лицата по чл. 4, ал. 1 се внасят от осигурителите до 25-о число на месеца, следващ месеца, през който е положен трудът. Т.е. по повод на получените средства за запазване на заетостта за м. май и м. юни 2022г., жалбоподателят е дължал изплащане на работниците и служителите по чл. 1, ал. 1 от ПМС № 151/2022г. на трудово възнаграждение в размер, не по-малък от размера на осигурителния доход за октомври 2021 г., и внасяне на дължимите осигурителни вноски за съответния месец – последното със срок за изпълнение съответно до 25 число на юни и на юли 2022г. Непълнението в срок на това парично задължение е форма на неизпълнение. По делото се установи безспорно, че задълженията за ДОО на дружеството жалбоподател не са били внесени в указания от закона срок. Те са погасени чрез прихващане, на

части, приблизително година след изтичане на предвидения в закона срок и след издаване на акта за начет и разпореждането, предмет на проверка чрез решението на директора на ТП на НОИ. Както вече се посочи, разпоредбата на чл. 10 от постановление № 151/20220г. регламентира, че работодател, получил средства за запазване на заетостта по реда на това постановление, за когото Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и Националната агенция за приходите съгласно своята компетентност установят, че не изпълнява задълженията си по чл. 2 или чл. 3, ал. 1, т. 5 и 6 или декларира неверни данни, възстановява в пълен размер изплатените средства на бюджета на държавното обществено осигуряване.

При тези фактически установявания съдът приема, че е било налице основание за издаване на Акта за начет и респ. разпореждането в частта за м. май и юни 2022г., тъй като съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му – чл. 142, ал.1 от АПК. Установеното погасяване на задълженията на дружеството за осигурителни вноски за м. 05. и 06. 2022г. близо година след това няма значение за преценката дали е било налице годно материално основание за издаване на акта за начет и разпореждането, което е предмет на проверка чрез оспореното решение на директора на ТП на НОИ – в частта за м. май и юни, в указания размер на главници и лихви. Както вече се посочи, закъснялото изпълнение на парично задължение е форма на неизпълнение.

Жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли. Мотивите, с които директорът на ТП на НОИ е отменил разпореждането в останалата му част не обвързват съда. Доколкото те са правилни не е предмет на настоящата съдебна проверка и не следва да се коментира.

С оглед изхода на спора следва да се постави на разглеждане претенцията на ответника за разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение. То следва да се уважи в размер на 100 лева на основание чл. 143 ал. 3, чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд – АССГ, трето отделение, петнадесети състав

РЕШИ:

Отхвърля жалбата на „СИРИУС СЕКЮРИТИ“ ООД представявано от управителя А. Н. чрез пълномощник, срещу решение № 1040-21-304/16.05.2023 г. на директора на ТП на НОИ - С.-град, в частта с което е потвърдено Разпореждане № РЖ-5-21-01316328\02.03.2023г., издадено от ръководителя на контрола по разходите на ДОО.

ОСЪЖДА „СИРИУС СЕКЮРИТИ“ ООД – [населено място] да плати на ТП на НОИ [населено място] разноси по делото в размер на 100лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: